

Вакцинуємось.
Разом ми сильніші!

Білоцерківська міськрайонна газета

Громадська ДУМКА

Виходить з 30 серпня 1990 р. № 97–98 (14002-14003), 3 ГРУДНЯ 2021 р. Роздрібна ціна 3 грн. 00 коп.

Об'єднанням поразка – не загроза

Вони йдуть один за одним, ці важливі й знакові для України дати: День волонтера (5 грудня) і День Збройних сил. І в тому є не тільки високий символізм, а й обґрунтована життєва необхідність. Звісно, справа не в датах, а в явищах, у них закодованих, у суспільних інституціях, зрештою – в живих людях, з якими в нас асоціюється захист, надійність, упевненість і таки Перемога! Тож сьогодні, напередодні обох свят, віддамо данину поваги і волонтерському рухові, й військовим, тим паче, що Біла Церква ними може пишатися цілком заслужено.

Восьмий рік допомагає Збройним силам України в захисті рідної країни команда волонтерів Білої Церкви та району, очолювана **Тетяною ВАСИЛЕНКО**. Ми неодноразово писали про цих людей і про їхній внесок у майбутню Перемогу. Писатимемо й далі – як про яскравий приклад безумовної любові до Вітчизни, вдячності кожному воїнові, що тримає оборону на Сході, прагнення в міру власних сил і можливостей підставити плече у цій боротьбі.

Серед іншого, волонтери долучаються й до ремонту техніки, яка задіяна військовими для виконання їхніх бойових завдань. Ось і цими днями були завершені ремонтні роботи машини для 72-ї бригади, що згодом відправиться на фронт. Задоволеними залишилися всі: і бійці, яким передали підрихтованого чотириколісного друга, і майстри, котрі доклали до того рук та засобів, і Тетяна Карпівна зі своєю дружньою командою, в яких виконаних зобов'язань перед їхніми хлопчиками стало бодай на цю хвилинку на одне менше.

Підполковник Сергій ЛИСЕНКО, начальник групи цивільно-військового співробітництва в/ч А 2167:

– З Тетяною Карпівною ми співпрацюємо постійно. Волонтери дуже сильно нам допомагають не тільки в частині забезпечення продуктами тощо. Нашого бойового коника – машину, яка довго стояла, ми свого часу відновили завдяки Тетяні Карпівні й її команді. Досі машина працює. Нині вона пройшла чергове відновлення (дороги ж у районі виконання бойових завдань «скажені») – вкотре за допомогою друзів. Тож машина знову готова до бою, вона «взута» в нову гуму, в неї «серце» робоче, ходова також. Тому висловлюю волонтерам велику вдячність.

На жаль, на дорогах війни, та й тилу, зношуються не тільки механізми. Так сталося, що термінова допомога знадобилася одному з найактивніших помічників ЗСУ – **Анатолієві Володимировичу ВАСИЛЕНКУ**, чоловікові Тетяни Карпівни, який із перших днів війни допомагав військовим і коштами, і своїми знаннями, й умілими руками. До речі, в ремонтах машини Анатолій Володимирович брав безпосередню участь.

– Так сталося, – розповідає він, – що останній раз я був у відпустці в 2013 році, потім розпочалася війна... Ми стали допомагати спочатку своєму синові, а потім – загалом хлопцям і дівчатам, які воюють, і займаються собою не було ніякої змоги. А тепер уже вимушений. Ми звернулися з проханням до командування 72 ОМБР,

М. Самарський, Т. Василенко, В. Кугенко, А. Василенко та С. Лисенко

аби посприяти потрапити на лікування до одного з найкращих судинних хірургів військового госпіталю, **Володимира Миколайовича Кугенка**.

Звичайно, Сергій Лисенко миттєво відгукнувся на прохання волонтерів: «Цивільні люди віддають останнє, не жаліючи себе, і коли вони попросили сприяння з нашого боку (це була вже запущена хвороба), я звернувся до начальника Білоцерківського гарнізонного госпіталю **Миколи Івановича Самарського**. А він ніколи ні військовим, ні волонтерам ні в чому не відмовляв. Дякую і йому, що знову пішов назустріч, і лікарям госпіталю за сумлінну роботу і чуйність».

Як розповів нам **Анатолій Володимирович**, уже пацієнт **Володимира Кугенка**, у правдивості слави, що шириться містом про лікаря як про дуже кваліфіковано-го хірурга із золотими руками, він мав честь переконатися: «Я сказав би, що це лікар чеховського зразка, але навіть ліпше. Від усього серця дякую **Володимирові Миколайовичу**. Кланяюся йому за людяність і професіоналізм. Вдячний і його класній команді, яка асистувала хірургу. Мені зробили вже дві операції на ногах, на черзі третя. Але ще під час першої я сказав, що абсолютно довіряю **Володимирові Миколайовичу**, надійним, по-справжньому золотим рукам українського хірурга.

Велике спасибі командуванню бригади, що нас звели з **Миколою Івановичем**, а йому за те, що він порекомендував мене **Володимирові Миколайовичу**. Він – бойовий хірург, з 2014 року воює як лікар. Він таке бачив, що нам і не снилося. Але не зачерствів серцем, це високогуманна людина, інтелігент із великої літери».

Микола Іванович САМАРСЬКИЙ, командир в/ч А 3122 начальник Білоцерківського гарнізонного госпіталю, полковник медичної служби, заслужений працівник охорони здоров'я України:

– Наші лікарі, сестрички з першого дня війни разом із 72 ОМБР були на передовій. З першою лікарсько-сестринською бригадою поїхали і **Володимир Миколайович Кугенко** та **Ярослав Борисович Ольшевський**. Спочатку все сприймалося якось легко – спершу був полігон, потім Схід. Але коли вже туди потрапили... Наш батюшка подарував їм хреста. Так от, окопавшись під суцільним дощем із «Градів», хлопці його цілували і просили Бога, щоб залишитися живими... Коли атака закінчилась, всі були вражені: три наші машини zostалися практично цілими.

Так само з першого дня нашого перебування на фронті завжди були поруч волонтери. Допомогали з забезпеченням і медикаментами, і бронежилетами, і касками – робили все

ШАНОВНІ ВІЙСЬКОВІ!

Ваша професія – небезпечна, шанована та одна з найважливіших для безпеки держави. Ваші патріотизм, професіоналізм, незламність, мужність та вірність обов'язку є запорукою перемоги. Завдяки ЗСУ сотні українських міст і десятки тисяч сіл і селищ мають можливість жити мирним життям.

Низький уклін кожному воїну, який віддано служить Україні, надає гідну відсіч російському агресору та є гордістю кожного українця.

Ми схилиємо голови перед пам'яттю Героїв, які віддали своє життя за Україну.

**З ДНЕМ ЗБРОЙНИХ СИЛ УКРАЇНИ!
СЛАВА УКРАЇНСЬКИМ ВОЇНАМ! СЛАВА УКРАЇНІ!**

**З повагою – ГЕННАДІЙ ДИКИЙ,
Білоцерківський міський голова**

необхідне, щоб захистити країну. А наші лікарі також виконували те, чому їх навчали, чому присягали ще зі студентської лави. **Володимира Миколайовича** я знаю дуже давно – ми земляки, обидва з Полтавщини. Це людина проста, доступна, безвідмовна. Все в нього – з посмішкою, з оптимізмом, упевненістю, як і має бути у справжнього лікаря.

Володимира Миколайовича дуже поважають у колективі. Це один із кращих наших фахівців. Зараз він багато робить оперативних втручань, у прямому сенсі ставить людей на ноги. І щасливий від того! До речі, він багато вклав, у тому числі і власних коштів, у створення свого кабінету. Він – і наставник, і взірць (зокрема і в родинних стосунках). Завдяки йому в госпіталі з'явилася судинна хірургія. До нас їдуть із Києва, Харкова, інших міст. Завдяки таким професіоналам і медицина розвивається – запроваджуються нові методики, цивільні люди повертаються до нормального життя, а військові – у стрій, захищати свою державу.

Здоров'я йому, щоб ще багато років він допомагав людям, працював у нашій частині. А волонтери щоб пишались тим, що не даремно жертвують на нашу підтримку кошти, надають іншу потрібну допомогу, щоб були впевнені – все це заради добра, здоров'я військових, ветеранів, усіх, хто звертається до нас за допомогою.

Поки про нього говорили, **Володимир Миколайович КУГЕНКО** скромно посміхався і до останнього відмахувався на прохання сказати пару слів. («Дякую всім! В мене наче знову ювілей – так багато гарних слів почув», – почав із жарту.) Але йому, звісно, є що сказати, як і кожному професіоналові, на базовому полі якого палає війна. Недаремно він зауважив: «На мою думку, якби не волонтери, то в 2014 році армія просто померла б з голоду в перші місяці. А завдяки їм зела тримається, ми боремось. І я вдячний долі, що звела мене з **Тетяною Карпівною** й **Анатолієм Володимировичем**. Завжди чим можу, що в моїх силах – допоможу».

Тетяна Карпівна ВАСИЛЕНКО:

– Ми займаємося волонтерством із 2014 року. Перша допомога пішла 1 квітня якраз 72-й бригаді. І сім з половиною років – по сьогодні – ми допомагаємо, співпрацюємо із ЗСУ, коли виходить – і в шпиталь трошки підкидаємо, що можемо. Я щиро дякую за співпрацю **Юрію Федоровичу Петрику** та управлінню освіти й науки. Дуже вдячна я і начальникові нашого гарнізонного госпіталю **Миколі Івановичу Самарському**, і лікареві-флебологові **Володимирові Миколайовичу Кугенку** за чоловіка. Волонтери допомагають армії – армія й військові медики допомагають нам.

Ми довідалися, що напередодні професійного свята **Микола Іванович Самарський** та **Володимир Миколайович Кугенко** були представлені до нагородження орденом святого Пантелеймона.

«Громадська думка», а з нами – всі читачі, сердечно вітають волонтерів Білоцерківщини та наших рідних 72 ОМБР, військових медиків, усіх земляків, які служать народowi України у складі різних бойових підрозділів, захищаючи власними серцями Батьківщину, її свободу й майбутнє! Дякуємо вам за ратний і громадянський подвиг – об'єднанням прагненням справедливості поразка не загрожує! І нехай березуть вас Господь і наша молитва!

Валентина ХРАБУСТ

Ю. Петрик та Т. Василенко під час чергової поїздки на Схід

Й через століття відлунює терор

Уявіть собі тіло. Майже все неживе... тільки рука сіпається. І то не конвульсії, а свідоме прагнення повноцінного руху, дії. Бліде тіло, вкрите червоною китайкою, її не пускає, мов баласт, та рука живе і борониться, як може. Орудює пером, міцно тримає шаблю. Але решту тіла вбито. Моторошно... Та саме така неприємна аналогія спадає на думку, коли замислюєшся над тим, скільки нас знищено, виморено голодом. Скільки справжнього українства безповоротно ліквідовано, як і їхню волю, що вони реалізували через працю на власній землі.

Ми – нащадки великого духу, який, хоч усе ще міцний у багатьох із нас, страшно змалів, бо стало замало його носіїв. Від нації лишилася тільки чверть. Від дужого тіла лишилася тільки рука. Після такого неможливо відновитися, таке ніколи не загоїться. Адже пройшло вже ціле століття. Саме сто років тому 29 липня 1921 року політбюро центрального комітету КП(б)У надіслало до Москви телефонограму, в якій зобов'язалося зібрати з Української Республіки 100 мільйонів пудів урожаю. Через нестачу запасів зерна, спричинену засухою, вивезення хліба призвело до

голоду на Півдні України. Це був початок першого етапу політики геноциду, яка проводилася проти української нації. Другий припади на колективізацію і завершився голодомором 1932–1933 років. Під час нього в Україні щохвилини від браку їжі помирали 17 осіб. Третя хвиля голодомору – неврожайний 1946. Зерно експортували до інших країн за цінами, нижчими за світові, і в кредит. А свій народ помирав від голоду. Спочатку забирали останнє. Потім витягували сховане. З українців виймали хліборобську душу, забирали основу особистої незалежності, яку становила праця на рідній землі. Ламали хребет нації...

Як влучно зауважив міський голова Геннадій Дикий, виступаючи під час заходу з нагоди вшанування пам'яті жертв Голодомору, тоді кожне село перетворилося на концтабір, вирватися з якого не давали загодовувальні загони. Ті, хто вижив, були настільки залякани, що не розповідали нічого навіть своїм рідним. Це одне з надбань того соціалізму й комунізму, який нам був насаджений «добрим»

сусідом, зауважив Геннадій Анатолійович. Також він наголосив, що нині головне завдання – передати пам'ять про страшний злочин супроти нашого народу, а також відстояти волю і незалежність, на яку сьогодні так само зазіхає той же сусід.

Під час заходу Благодійний Білоцерківського району ПЦУ, настоятель церкви Покрови Божої Матері Микола Гопайнич провів паннахиду за жертвами голодоморів та політичних репресій в Україні. На завершення мітингу-реквієму присутні поклали до підніжжя пам'ятного знака жертвам Голодомору колоски, квіти, поставили запалені свічі.

Того ж дня біля монумента відбулася міська акція «Засвіти свічку», й по Білій Церкві, як і по всій Україні, запалали вогники. І хай ті свічки вічно не горітимуть, але горітимуть спогади, такі чіткі, ніби це ми дивом уцілили в далекі часи радянських кошмарів. А отже, й руки наші не будуть без діла – ми продовжуємо творити, примножувати й боронити своє. За себе і за винищені покоління.

Богдан ХРАБУСТ

Вийти з енергетичної кризи можливо, але діяти треба терміново! - Костянтин Бондарєв

На жаль, Україна увійшла в опалювальний сезон не підготовленою. Сьогодні країні не вистачає щонайменше 2,5 мільйона тонн вугілля і 3 мільярди кубів газу. Але навіть з такої критичної ситуації можна вийти досить швидко, якщо мати чіткий план і діяти негайно – така антикризова стратегія є в «Батьківщині».

Про це заявив народний депутат України Костянтин Бондарєв. На думку політика, до кризової ситуації в енергетиці призвели некомпетентні дії влади, адже вона не закупила заздалегідь енергоресурси для проходження опалювального сезону.

«Загалом ми повільно, але впевнено рухаємося до повного колапсу. Влада нам розповідає про судна, які йдуть десь у Південній Америці чи Африці з вугіллям, яке нас врятує. Хотілося б у це вірити, але допоки, слава Богу, погода дає нам усі шанси перезимувати», – зазначив Костянтин Бондарєв.

Для того, аби вийти з кризи й успішно пройти опалювальний сезон, треба мати чіткий план і діяти негайно, переконаний народний депутат. За словами політика, у «Батьківщині» є покрокова стратегія подолання критичної ситуації в енергетиці.

«Передусім ми пропонуємо вести надзвичайний стан в енергетиці – це допоможе створити баланс із споживанням і поповненням енергоресурсів. Потім створити урядову комісію з експертів енергетики, досвідчених керівників-енергетиків. І, що важливо, ми маємо налагодити співпрацю з місцевими громадами й визначити резервні і критичні точки», – зауважив народний депутат.

Костянтин Бондарєв також додав, що дуже важливо ухвалити зміни до бюджету та провести інвентаризацію коштів «Нафтогазу» й викупити 3 мільярди кубів газу, які перебувають у газових сховищах і належать приватним власникам. Окрім цього, на думку народного депутата, винні у тому, що країна опинилася в такому тяжкому становищі під час зими, мають неодмінно понести за це відповідальність.

Свічка Пам'яті

Історію своєї держави, свого народу потрібно знати, потрібно пам'ятати, якою б трагічною вона не була. Сторінки ж української переповнені трагізмом. Особливо ті, які написані безневинними смертями наших співвітчизників, які розпочалися з приходом до України орд більшовиків.

Згадує жителька села Синяви Рокитнянського району Київщини Антоніна Григорівна Саєнко, моя мати. «Селяни особливо боялися «червоної мітли», так в народі називали бригади, що насильно вилучали збіжжя в українських родин і майно – його оголошували власністю новостворених колгоспів. Активісти були озброєні, зерно шукали за допомогою довгих загострених щупів – проштрикували землю, стіни й долівку хат, погребів, стодол. Заглядали в димарі, у колодязі, трусили стріхи. Силою забирали все їстівне, недодарений борщ виливали на долівку. «Червону мітлу» комуністичний режим став використовувати 1929-го, а пік її припадає на голодні 1932-1933 роки. Вилучення всього їстівного прирідило селян на голодну смерть.

Ніби відчувачи лихі події, мій батько Григорій Степанович запаси зерна закопав біля повітки, а зверху накидав гною. Комсомольці шукати там не додумались, це і врятувало наше життя, а дітей було багато. Частину запасів квасолі, гороху тощо поклали на піч. А коли «бригада» зайшла до хати, нас, зграйку маленких «пташенят», посадили на край печі та наказали молитися і

мовчати. І цього разу Господь відвів біду». В часи Голодомору 7 серпня 1932 року з'явилася постанова ВЦВК й РНК СРСР, відома в народі як «Закон про п'ять колосків». Фактично людям заборонили мати їжу. Окрім самого закону, була ще Таємна інструкція щодо його застосування. Передбачався за розкрадання колгоспного майна (за 5 колосків!) розстріл з конфіскацією всього майна із заміною за пом'якшувальних обставин на позбавлення свободи щонайменше на 3 роки.

«У ці роки, особливо в селах, лютував голод, батьки боялися випускати дітей на вулицю, адже повернутися до хати могли не всі. Як це не страшно, але процвітало людодіство.

Недалекими сусідами до нас були Кобці. Цю непевну сім'ю люди побоювались і в мирний час, а що вже казати за інші. Пригадує дещо старшого хлопця, який часто заходив до нас просити їжу, тим і жив. Звали його Модестом. На деякий час він десь зник. Та через декілька днів у бочці Кобців знайшли частини людського тіла... А ще їли мерзлу картоплю, кору дерев, ловили ховрахів, котів, собак. Весною було «легше» – на деревах з'явилася перша зелень.

Згадує білоцерківець Іван Назарович: «Голод був

Білоцерківські націоналісти вшанували пам'ять жертв голодоморів

27 листопада активісти Білоцерківської міської організації ВО «Свобода» та ВГО «Сокіл» взяли участь у жалобній акції біля пам'ятного знака жертвам Голодомору.

Перед вшануванням націоналісти організували роздачу лампадок усім охочим. Це традиційна щорічна акція білоцерківської «Свободи» – для інформування мешканців міста про Всеукраїнську акцію «Запали свічку пам'яті».

«Голодомор – це геноцид української нації, вчинений керівництвом Радянського Союзу, щоб упокорити українців, остаточно ліквідувати український спротив режиму та спроби побудови самостійної, незалежної Української Держави. За різними даними, від голодоморів 1921–1923, 1932–1933 та 1946–1947 років загинуло від 7 до 10 мільйонів наших співгромадян. Окрім того, геноцид не дав народитися цілому поколінню українців.

Щороку зростає кількість вогників від свічок на вікнах білоцерківців. І нехай цей вогонь дарує спокій душам невинно убієнних та водночас спопелює убивць української нації», – прокоментував голова міської «Свободи» Вадим Кошель.

Пресслужба Київської обласної організації ВО «Свобода»

неймовірний. Я мав мало років, нічого не розумів, але дуже хотів їсти. Одного разу батько важко присів на ослінчик, подав мені шматочок хліба й потім сказав: «Іванку, дай мені цей шматочок, а то помру». До ранку він не дожив. А я все життя картаю себе за цей несвідомий вчинок».

Важкими та голодними були й повоєнні роки. Пригадує Антоніна Григорівна: «Моя старша сестра Ганна ще до війни вийшла заміж, мала дітей. Чоловік загинув на фронті, але потрібно було якось виживати. Тож їздили до Москви міняти такі-сякі речі на хліб чи борошно. Прямували на дахах товарних вагонів. Але небезпечним було інше. Групи бандитів нападали на людей, скидали їх під колеса потягів й забирали награбоване. Тому до поїздок готувалися, збиралися групами для оборони.

У нашому селі проживав поет-самоучка Микола Гедзь, постійно говорив віршами. Вони були влучними й дотепними. А про «візити до столиці» казав так:

Ні корови, ні свині,
Тільки Ленін на стіні,
Ще й показує рукою –
Ідьте в Москву за мукою.

Він ще б довго радував своїм хистом односельців, та одного разу не витримав і розбив у сільській раді портрет того самого Леніна...»

«Важко читати історію України без брому», – писав класик. Це так. А в останню суботу листопада ми у скорботі згадуємо мільйони заморених голодом і невинно убієнних наших рідних та близьких, запалюємо Свічку Пам'яті і молимося за них.

Микола ОТИЧЕНКО

ШАНОВНІ ПРАЦІВНИКИ ОРГАНІВ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ ТА ДЕПУТАТИ РАЙОННОЇ Й МІСЦЕВИХ РАД!

ЩИРО ВІТАЄМО ВАС ІЗ ДНЕМ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ!

Відзначення цього свята є підтвердженням самоврядних традицій багатьох поколінь українців, реалізації їхнього права брати участь в управлінні державними справами на місцевому рівні. Майбутнє нашої держави неможливе без розвитку місцевого самоврядування.

Самоврядні органи в демократичному суспільстві є важливим інститутом реального народовладдя та засобом реалізації інтересів територіальної громади. І відрадно зазначити, що органи місцевого самоврядування Білоцерківщини підтвердили свою здатність розв'язувати проблеми, які виникають у громадах, забезпечуючи комфортне життя громадян. І за цими успіхами стоять конкретні люди, які взяли на себе відповідальність за ухвалення ефективних і виважених рішень.

Шановні представники органів місцевого самоврядування Білоцерківщини! З нагоди свята прийміть слова вдячності за вашу сумлінну працю на благо розвитку територіальних громад, за підтримку і порозуміння в ім'я розквіту рідного краю.

Зичимо вам успіхів, міцного здоров'я і родинного затишку. Нехай цей святковий день додасть всім нам натхнення й наполегливості у спільній справі подальшого розвитку територіальних громад, відродженню міст, сіл і селищ Білоцерківського району, зміцненню авторитету нашої держави в європейській спільноті й у всьому демократичному світі!

З ПОВАГОЮ ТА ШАНОЮ –
ЛЮДМИЛА МЕРЗЛЮК,
 голова Білоцерківської
 райдержадміністрації

ВАСИЛЬ ЗЕЛЕНСЬКИЙ,
 голова Білоцерківської
 районної ради

Увічнимо імена гідних

Багато вулиць Білоцерківської громади названі на честь військових діячів часів радянської окупації, героїв радянських міфів, російських письменників тощо. Більшість із них узагалі не мають відношення до Білої Церкви та України. Натомість є багато історичних осіб та подій, які мали значний вплив на здобуття, відновлення й збереження незалежності України, розвиток Білої Церкви та всієї громади, досі не увічнених у назвах наших вулиць.

Однією з таких історичних осіб є молодший сержант медичної служби Збройних сил, Герой України, «кіборг» **Ігор Зінич**. Він загинув 20 січня 2015 року внаслідок підризу сепаратистами нового терміналу Донець-

кого аеропорту. Наш земляк, який 2009 року закінчив фельдшерське відділення Білоцерківського медичного училища, до останньої хвилини виконував свій професійний обов'язок, рятуючи поранених бійців, нехтуючи власною безпекою, проявляючи професіоналізм, нечувану мужність та відвагу. Багато його побратимів залишились живими й повернулися додому тільки завдяки вмільм, своєчасним діям Ігоря. Він – єдиний медик, якому присвоєно звання Героя України. Посмертно.

Побратими Ігоря у Львові, колектив Білоцерківського медичного фахового коледжу звернулися до місцевих рад з проханням одну з міських вулиць назвати іменем легендарного медика ДАПу – аби увіковічити пам'ять про героя українсько-російської війни. Нині в Білій Церкві триває електронне опитування з приводу можливого перейменування однієї з вулиць на його честь.

У Пилипчі відкрили оновлену поліцейську станцію

Поліцейський офіцер громади – наступний крок у реформі Національної поліції України. Її основна мета – забезпечити кожну територіальну громаду окремим офіцером, який не тільки працюватиме на її території, але й житиме там.

У березні 2020 року в проєкті взяла участь і Київщина. Тоді сім територіальних громад висловили бажання мати свого поліцейського офіцера громади. А 22 січня цього року було ухвалене рішення запровадити таку практику і в новоствореній Білоцерківській міській територіальній громаді та підписано меморандум про співпрацю й партнерство між Головною управлінням Національної поліції в Київській області та Білоцерківською МТГ, повідомляють офіційні джерела.

22 червня громаді представили її першого поліцейського – Валерія Тимощука. Територія, за яку він несе відповідальність, – південна частина Білоцерківської міської територіальної громади (села Пилипча, Городище, Глибичка, Шкарівка й Томилівка). Для того, щоб стати поліцейським, Валерій Тимошук пройшов конкурсний відбір та спеціалізоване навчання кандидата на базі Харківського національного університету внутрішніх справ.

А 29 листопада в Пилипчі відбувся урочистий захід з нагоди відкриття оновленої поліцейської станції. Зі словами привітань

до присутніх звернувся міський голова Геннадій Дикий: «Мені дуже приємно, що старт такої важливої й потрібної програми стався саме в Білоцерківській міській територіальній громаді – одній із найбільших у Київській області. Тому на одній поліцейській станції ми не зупинимось. Це важливо, щоб кожен мешканець усіх 5 сіл знав в обличчя свого захисника і міг звернутися по допомогу 24 години на добу. А поліцейський офіцер, у свою чергу, міг запобігти вчиненню злочинів, що покращить криміногенну ситуацію. Я вірю, що ми зробимо нашу громаду безпечною і комфортною для проживання!» Голова вручив начальника Головного управління Національної поліції в Київській області генералу поліції третього рангу Андрію Небитову подяку виконавчого комітету Білоцерківської міської ради.

Андрій Небитов також привітав жителів громади: «Відкриття цієї поліцейської станції – важливий крок у розвитку вашої громади та в напрямку забезпечення комфортного життя громадян. 75 днів поліцейський офіцер громади навчався спілкуватися з громадою, допомагати людям, бути тим, хто прийде на допомогу в будь-який час доби. Я сподіваюся, ми не зупинимось на цьому, адже захисту потребує кожен громадянин в усіх населених пунктах. Поліцейський офіцер громади – це частина великої поліцейської сім'ї!» Генерал вручив Валерію Тимощуку сертифікат про успішне завершення навчання, подяку, помпову рушницю для успішного несення служби та ключі від службового транспортного засобу, що надасть змогу покращити час реагування на виклики.

Region

Проєкти «Великого будівництва» Київщини готові на 95,6 відсотка

Будівельна готовність запланованих на 2021 рік проєктів «Великого будівництва» на Київщині вже склала 95,6 відсотка. Найвищий показник у школах – 99 відсотків, далі спортивні об'єкти – 96 відсотків, а дитсадки сягають 92 відсотків.

Про це повідомив очільник Київської обласної державної адміністрації Василь Володін.

«Київщина майже повністю виконала запланований обсяг будівельних робіт на проєктах програми Президента України Володимира Зеленського «Велике будівництво». Більшість із них ми успішно реалізували, решта – на фініші. Вдосконалення соціальної інфраструктури – один із ключових пріоритетів у нашій роботі. Тож посилено працюємо над тим, щоб

досягти 100 відсотків», – зазначив Василь Володін.

Нагадаємо: цього року на Київщині до програми Президента України Володимира Зеленського «Велике будівництво» були включені 19 об'єктів. Наразі залишилось завершити роботи в одній школі, двох спортивних локаціях, двох дитсадках і в одному ЦНАПі.

У 2022 році на Київщині продовжать оновлювати інфраструктуру в рамках «Великого будівництва»

«Розбудова соціальної інфраструктури – це спільне завдання центральної та місцевої влади. Разом ми отримуємо значні результати, що вже демонструє досвід минулих двох років. Адже саме завдяки ініціативі Президента та спільній роботі в регіонах вдається оновити та покращити умови життя для наших мешканців», – сказав голова ОДА Василь Володін.

У 2022 році на Київщині запланували будівельно-монтажні роботи в п'яти дитсадках і п'яти школах, а також на п'яти спортивних об'єктах і одному соціально-економічному. Серед них є як проєкти «з нуля», так і добудова та реконструкції.

Велике будівництво доріг–2021 на Київщині вже реалізовано на 98,55 відсотка, – Василь Володін

Програма «Великого Будівництва» в частині ремонту доріг реалізована на Київщині на 98,55%. Загалом в області цього року було заплановано відновити і збудувати майже 82 км доріг. Вже прокладено 80,66 км. Про це повідомив голова Київської облдержадміністрації Василь Володін.

«Всього в 2021 році було заплановано до реалізації 54 об'єкти дорожнього господарства. З них 48 об'єктів капітального ремонту, 5 – поточного середнього ремонту, 1 об'єкт реконструкції», – зазначив голова.

На реалізацію дорожніх об'єктів «Великого будівництва» в 2021 році

передбачено 1,2 млрд. грн. За станом на 29 листопада профінансовано понад 1,1 млрд грн.

Пресслужба Київської ОДА

Протягом довгого часу ця історична частинка Білої Церкви була, м'яко кажучи, занедбаною, попри те, що розташована в самісінькому центрі міста. Але у вересні цього року з обласного бюджету було виділено цільові кошти на реконструкцію вулиці Театральної. Асигнування надійшли у вигляді субвенції до міського бюджету. Департамент житлово-комунального господарства міської ради, якого визначено їхнім розпорядником, провів закупівлі та обрав підрядника, що здійснює роботи з реконструкції, повідомляють офіційні джерела.

Перетворення Театральної

Як зазначив директор фірми-підрядника ТОВ «Білоцерківросоптторг» Іван Павленко, на капітальний ремонт вулиці цього року виділено 7,5 млн грн. За ці кошти заплановано виконати 70% основних видів робіт. Остаточне завершення реконструкції буде в наступному році, й місто отримає чудову пішохідну зону.

Аби відновлений міський простір був затишним, 17 листопада садово-ландшафтний центр «Едем-Флора» висадив на Театральній 15 саджанців клена Гостролистого сорту Роял Ред. У цього дерева декоративне привабливе листя темно-багряного кольору і в літній, і в осінній періоди. До кінця року, розповіла керівник садово-ландшафтного центру Галина Доміловська, тут буде висаджено 30 кленів, і після зими дерева чудово почуватимуться, дадуть приріст та порадуватимуть своєю красою.

Пройде небагато часу, і вулиця Театральна стане красивою пішохідною зоною, ще однією частиною міста, на якій із задоволенням проведуть свій вільний час містяни та гості Білої Церкви.

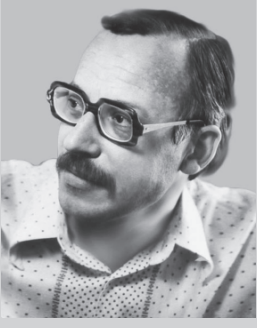

Грабовський Віктор Никанорович

Народився 7 листопада 1942 р. в с. Баговиця, що під Кам'янцем-Подільським. Поет, літературознавець, перекладач. У 70-х роках редагував багатотиражку Білоцерківського сільгоспінституту. Потім були «Літературна Україна», «Народна газета», «Самостійна Україна», «Слово Просвіти».

Автор книжок лірики «Конари», «Дерево слова», «Споглядання дерева», «Вербна неділя», «П'янка розрада», «Острів милосердя», «Пісня збирача нектару» та інших.

Дослідник українського етносу. Лауреат всеукраїнської премії імені Володимира Сосюри, заслужений діяч мистецтв України.

БУДЬМО!

Повік нескорний український геній!
Чи в підневіллі, чи в ланцях журби,
він вирізнявся в закликах знаменних.
Один з них «Будьмо!» – й натяку злости.

Крізь битви чад у полі безіменнім
водніло «Будьмо!» кобзаря Юрби.
І отаман, вмираючи за Неню,
молвився: «Сину, ти її – люби...»

В усі часи, допоки світу й Сонця,
стоятиме свята земля моїх батьків.
На клич її ще стане оборонців!

Тож «Будьмо!» люди! До кінця віків
не зрушать нас ні зрада, ані стронцій,
ні скавуління підлих байстрюків.

Нові лауреати Нечуєвої премії

Міська літературно-мистецька премія ім. Івана Семеновича Нечуя-Левицького була заснована у серпні 1991-го. Нею щороку відзначають двох лауреатів за кращі здобутки в галузі літератури, образотворчого мистецтва, виконавської діяльності, народних промислів за цілісну творчу роботу, яка стала значною подією в культурному житті Білоцерківської міської територіальної громади, йдеться в офіційних джерелах.

Символічно, що саме 25 листопада, в день народження класика української літератури, відбулося засідання комісії з присудження літературно-мистецької премії та визначення лауреатів. Цього року почесне звання отримали: **Ольга Мілейко** – за персональну виставку «Краса поруч» й популяризацію образотворчого мистецтва, та **Ірина Рибак** – за вагомий внесок у розвиток театральнo-декоративного мистецтва 87–88-го сезонів.

Біла Церква – проти ґендерно зумовленого насильства

До Дня боротьби за ліквідацію насильства щодо жінок в місті відбувся захід, який мав на меті підвищити поінформованість суспільства та висвітлити питання, пов'язані з проблемами подолання насильства в сім'ї, протидії торгівлі людьми та жорстокого поводження з дітьми, ґендерного насильства та забезпечення рівних прав жінок і чоловіків.

Біля приміщення Молодіжного центру випадкових перехожих закликали долучитись до написання маніфесту проти домашнього насильства. Також роздавали тематичні подарун-

ки, інформаційні матеріали та пропонували зробити світліну для своїх соціальних мереж.

Заступник міського голови Катерина Возненко зауважила, що в нашій громаді ведеться системна робота в напрямку протидії домашньому насильству та створюються умови для його запобігання, цитують офіційні джерела. Продовжився захід показом українського документального фільму на тему домашнього насильства «Розірви коло».

Загалом у всіх країнах світу проводиться акція «16 днів активізму проти ґендерно зумовленого насильства». Вона починається 25 листопада, в Міжнародний день ліквідації насильства щодо жінок, і триває до 10 грудня, Дня прав людини. ООН пропонує в цей період носити одяг або аксесуари помаранчевого кольору, щоб висловити свою солідарність з рухом в ім'я майбутнього, вільного від насильства щодо жінок і дівчат.

Андрій Саєнко

«Не хвилюйтеся, скоро вас просто в жар кине, коли отримаєте платіжку за опалення!»

Анатолій Василенко

— Іване Петровичу, не впізнала! Багатим будете!

Ми знову зустрічаєм зиму в невгамовній печалі. Першого її дня десять років тому брама цього суєтного світу зачинилася за нашим незабутнім колегою, вірним і щедрим другом, доброю, порядною людиною, чудовим журналістом та письменником Миколою ОСИКОЮ. Сьогодні ми згадаємо його двома невеличкими текстами з помертної книжки «Життя краплини», в яких – увесь Микола Іванович. Зі своїми тривогами, ніжністю, делікатністю, любов'ю до людей і світу.

Сирітство

Наснилося...

Ніби ми з дружиною йдемо пішки від зупинки електрички Неродівка, що в райцентрі Васильківці, до мого рідного села Павлівки. Вечоріє. Ранні осінні сутінки накривають степ чорно-синьою ковдрою. Важкі хмари каламутяться вгорі над селом: ні зірок, ні Місяця не видно. Дружинонька боязко роззирається навсбіч, бо ще змолоду начувана про вовків-сіроманців у цьому краї. Все ближче й ближче павлівські хати. Ось ось дійдемо до початку першої вулиці, там уже не так страшно. Потім треба іще трохи пройтися селом – і ось вона – дідівська садиба Соколовських, а трохи далі, в самісінькому центрі, й батьківська хата. Раптом ми з жакхом хапаємо одне одного за руки, адже обоє згадали, що ні батька, ні матері, ні тітки Юлії з чоловіком Олексієм давно немає серед живих, що їхні будинки продані чужим людям, що попереду холодна листопадова ніч і нам ніде прихилити голови. Назад же, до райцентру, близько десяти кілометрів, хоча й там – жодного родича, жодного знайомого...

...Прокинувся, звісно, у своїй власній квартирі. Дружина солодко спала, і я не став переповідати їй пережитий уві сні пекучий душевний біль. Власне, він, мабуть, ніколи не залишає людину, цей біль сирітства, лише вдень притлумлюється-приглушується всілякими турботами-клопотами.

Холодний вітер обривав останнє жовтобуре листя, жбурляючи його просто мені в обличчя. На зупинці скраю села я стояв самотиною, потерпаючи від негоди і від думки, що чекає автобуса потрібно ще більше години.

Неподалік таємниче світилися віконця хати – старої, приземкуватої, критої зеленою, мокрою від дощів бляхою. Над димарем курилися сизуваті пасама, пахло димом від спалюваних соснових дрівець.

У мене раптом зродилося пекуче бажання зайти в подвір'я, постукати у вікна оселі зовсім незнайомих людей і просто попроситися перебути у них якусь часину, погрітись, послухати заспокійливе тріскотіння в ґрубці, коли сяйво полум'я пробивається крізь щілини в дверцятах...

Тепло людського серця

...Звичайно, я тоді посоромився турбувати тих людей. А через рік довелося писати нарис про господаря хатини – літнього колгоспника.

«Ну, чого ж ви не зайшли тоді?! Посиділи б у теплі, погомоніли. І картоплина б якась та шматок сала знайшлися, і щось до картоплини...»

Це було сказано так щиро, так сердечно, що мені, чесно кажучи, вперше стало ніяково за свою надмірну делікатність. І водночас зігріла душу вдячність цій людині за її просту гостинність, за готовність прихистити подорожнього, навіть зовсім не знайомого.

Культурно-пізнавальний десант на Батьківщину Гетьмана

Якось одній із наших авторів, залюблений у свій край, його людей, історичну минувшину, тендітній і водночас сильній, небайдужій Надії Карпенко в соціальній мережі прийшов лист від кореспондентки журналу «Локальна історія». Журналісти видання зацікавилися Мазепинцями, батьківщиною легендарного українського гетьмана Івана Мазепи, й попросили допомоги в підготовці репортажу.

багажем знань. Він погодився, й експедиція до витоків, родинних коренів видатної історичної особистості розпочалася.

Як розповідає Надія Карпенко, їх зустріла Надія Олександрівна, котра, щоранку виходячи з хати, на запитання внука «Куди, бабусю, йдеш?» каже: «До Вані». От і з гостями пішли до пам'ятника Мазепи. Там журналістка записала інтерв'ю і з пані Надією, і з паном Чернецьким.

Чому звернулися саме до Надії, цілком зрозуміло, адже вона дуже часто і з нефальшивим захватом на власній сторінці в фейсбуці розповідає про свого земляка – видатну історичну постать, про рідне село і красивих, талановитих односельців. Отож, Надійка з радістю погодилася. Але перед тим, поміркуювши, вирішила: «Треба показати все так, як є, у всій первозданності, з тим, що ототожнює самого Мазепу». Разом з Галиною Морською згадали, що живе в Мазепинцях, прямисінько поруч із пам'ятником гетьманові, Надія Олександрівна Пилипенко, яка вже 27 років доглядає за меморіалом (садить квіти, поливає, поле). А ще наша авторка зрозуміла, що медійникам знадобляться цікаві наукові факти. Тому звернулася за допомогою до Євгена Чернецького, відомого краєзнавця, «людини-енциклопедії» з унікальним

А потім медіа-десант ще трохи поблукав у пошуках гетьманської садиби, про яку згадала Надійка Карпенко, порозпитував у місцевих, як живуть, що знають про Мазепу.

«Холодно тоді було, намерзлились ми добряче, але воно того вартує, адже йшлося про досі загадкову нерозгадану постать самого Мазепи! – пише Надя. – А що з того вийшло – читайте на сторінках журналу «Локальна історія», останній з номерів якого цілком присвячено гетьману. Ось так прості смертні без регалій, мандатів, субвенцій (це я про себе) творять культурно-історичний бренд села. Таки свободолюбивий гетьманський дух Мазепи-земляка є і в мені!»

Засновник:
ПП «Редакція газети
«Громадська думка»
Редактор **Валентина Храбуст**

Адреса редакції: Київська область,
м. Біла Церква, вул. Партизанська, 18.
Телефони: 6-33-02.
E-mail: grom.dumka@ukr.net
Надруковано в ТОВ «Білоцерківдрук»,
м. Біла Церква, бульв. Олександрійський, 22.
Газета виходить щоп'ятниці.
Тираж згідно із замовленням.

Розрахунковий рахунок
UA 17300346000026009025662402
в ПАТ «Альфа-Банк» в м. Києві
Код ЗКПО 13723251
Реєстр. свідоцтво: серія КІ № 1739
від 17.01.2019 р.

Матеріали і фотознімки, надіслані до редакції, не рецензуються і не повертаються.
Думки авторів публікацій у «Громадській думці» не завжди збігаються з точкою зору редакції.
За достовірність фактів відповідальність несе автор.
За зміст реклами відповідає рекламодавець.
Редакція листується з читачами тільки на сторінках газети.